

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: O HErre hør min Jammers Bøn

Citation: Kingo, Thomas: "O HErre hør min Jammers Bøn", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 3*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen, Munksgaard, 1939-74., s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo03val-shoot-workid63346/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 3

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Kom syge Lemmer og ihu,
Giv dem Taalmodighed og vær dem bliid
105 Glem ikke nogen iblant hver af dem,
Som du selv kiender for dit legems Lem.

16.

Jeg dermed mig nu kaster ind
Udi min Herris Arme og hans skiød,
Hand lyvser op mit mørke Sind
I Søvnne ja udi dend grumme Død!
Saa sover jeg med Herrens Fred og Roo,
I Liv og Død alt lige fuld af Troo.

Dend femte Kong Davids Poenitendse-Psalme.

1.

106 **O** HErre hør min Jammers bøn,
Og lad mit Raab dog komme for dig ind,
Skiul ey dit Ansigt fra din Søn
Oppaa hans trængsels Dag, men vend dit Sind,
Bøyn Øret ned naar jeg dig raaber paa,
Skynd dig, bønner mig at jeg Hielp kand faa.

2.

Thi mine Dage svundne er
Som Røg i Luften driver sagte hen,
En gru i mine Been jeg bær,
Som tærer mig, at lidet er igien:
Mit Hiert' er feldt og tørred som en Urt,
Det kiære Brød at æde er mig surt.

3.

For mine dybe Hierte-Suk
Er mine Been og Kiød kun som en Rad,
Jeg, som Rørdrummen med sin Kluk
I vilden Ørken aldrig findis glad, 107
Som Uglen paa hin øde Mark og Muur
Er jeg alt for mig selv i Skiul og Skuur.

4.

Min Søvn gaar bort for Hiertenag,
Jeg vaager og er altid i Uroe,
Som eenlig Spurre paa mit Tag,
Saa Venne-løs er jeg udi mit Boe,
Min Fiende skiender dagligen mit Naun,
Og galne Folk svær hart imod mit Gaun.

5.

Der er en Afsmag i mit Brød,
Jeg æder det som Ask og som Grud,
Min Graad i Drikke-karet flød,
Og gjorde mig min drik som Lag' og Luud 108
For trusel din, at du varst vred og hvas,
Opløfte mig, og slog mig ned i kvas.

6.

Som skyggen mod den Aftenstund,
Saa mine Dag' er nær ved undergang,
Som vissen urt i Mark og Lund
Saa mister jeg min Kraft og Aandefang:
Men, Gud, du sidder fast, ihvor det gaar,
Fra Slegt til Slegt dit Minde ævig staar.

7.

Stat op, O Gud, og lav dig paa
At ynkis over Zions store Nød,
Skal dend ey gandske undergaa
109 Da er det tiid at Naade din udbrød!
Ja dend bestemte tiid og kommen er,
Tenk hvad du haver lovet, Herre kier.

8.

Thi dine Tienere har Lyst
Og stoor Behag i hendes bygnings Steen,
Ja det vaar deris Hierte-trøst,
At HERrens Huus det kom igien paa Been:
Thi de har Medynk over dends foragt,
At HERrens hellig Huus i støv er lagt.

9.

De grove Hedninge skal fæa
Der Orsag af at frygte Herrens Naun,
Og Jordens Konger lige saa
Skal søge HERrens Ær' og deris Gavn:
110 Naar HERren bygger Zion op igien
Og i sin Ære seis, som hendis Ven.

10.

Naar hand har vendt sit Ansigt hid
Til deris Bøn, som nu er slet forlat,
Og nu for Angist intet gid,
Men er som skalded Træ i ørken sat:
At hand ey deris ydmyg Bøn forsmaar,
Men lader see dend ham til hierte gaar.

11.

Saa skal dend Guds Barmhiertighed
Og skrivis op med Fyrighed og liid
For Efterkommerne, som veed
Dog ellers intet udaf denne Iid:
Ja Folket som her efter skabis skal,
Vil love Gud derfor i tusindtal.

12.

Thi Gud hand saac herved oppaa,
Udaf sin Helligdoms det høye Slot,
Af Himlen hand til Jorden saae,
Hvordan hans Folk drev om i spæ og Spot,   III
At høre fangens Suk, for Fiendens stød,
Og løse dødsens børn af siæle-nød.

13.

Paa det de kand i Zions hiem
Fortælle Herrens Naun ævindeligh,
Hans Lov udi Jerusalem,
Naar folk til Herrens huus forsamle sig,
Og Kongeriger Herren tiene skal,
I Christi Menigheds blood-sprengde Sal.

14.

Men, Gud i min Udlendighed
Og paa dend vey, der jeg i fængsel gik,
Ydmyged mig, jeg fuld vel veed
Hvormangt et angst-stød at jeg der fik:
Ja Gud forkortet mig mit levnets tiid
Og skar i tu mit lange haab og liid.

15.

Jeg sagde da, O gode Gud,
Tag mig ey mit i mine Dage bort,
112 Mit Haabnings-Maal lad mig naa ud,
Du veedst mit Levnet det er dog kun kort!
Men du, o Gud, i ævighed bestaar
Fra Slegt til anden vare dine Aar.

16.

I Verdens første Skabnings tiid
Du lagde Jordens Grund urørlig fast,
Og Himlen blev udbredt saa viid,
Som dreyer sig om Jordens runde last
De er' din' Hænders Gierning underlig
Hvorpaa jo billig hver forundrer sig.

17.

De skulle samptlig dog forgaa,
Men du bestaar og bliver alt igien,
Som daglig Klæder mand har paa
Saa skal og de af Ælde slidis hen.
113 De skal forvandlis som en Klæde-palt
Naar du vilt ændre deris store Alt.

18.

Men du densamme altid er,
Og ende-løse ere dine Aar,
Du dine tienere beskier
At deris Børn og sæd for dig bestaar,
De for dit Ansigt vel befæstis skal,
Det er vor trøst i denne Græde-dal.

16,6 forundrer] forundre 1677

1. Nu rinder Solen op, 114-15
2. Til hvile Solen gaar,
3. Udaf dend dybe Nød.

9, II 8̄ (3) | *Meningen er muligvis ā*